

اخبار و گزارش های کارگری 13 مهرماه 1405

- بیانیه تحلیلی شورای هماهنگی تشکلهای صنفی فرهنگیان ایران به مناسبت روز جهانی معلم
ایستادن در کنار معلمان؛ دفاع از آموزش عمومی، صلح و عدالت اجتماعی
- بیانیه انجمن صنفی معلمان فارس به مناسبت روز جهانی معلم ۵ اکتبر / ۱۳ مهرماه
آینده از کلاس های درس آغاز می شود / معلم توانمند، آینده پایدار
- به نام معلم، به نام آینده
بیانیه به مناسبت روز جهانی معلم
- بیانیه انجمن صنفی معلمان کردستان به مناسبت ۵ اکتبر (۱۳ مهر) روز جهانی معلم
- بیانیه کانون صنفی معلمان به مناسبت روز جهانی معلم ۲۰۲۶
روز جهانی معلم، همگام با معلمان
- ۶۰ سال پشتیبانی از معلمی، ارتقای جایگاه حرفه ای آن و هم آفرینی فرداهای مان
- ادامه دوشنبه اعتراضی کارگران بازنشسته مخابرات کشور نسبت به کاهش قدرت خرید، عدم پرداخت مطالبات و قطع خدمات بیمه تکمیلی با برپایی راهپیمایی و تجمع در شهرهای اصفهان، تبریز، سنندج و کرمانشاه مقابل ساختمان مرکزی شرکت مخابرات استان های اصفهان، آذربایجان شرقی، کردستان، کرمانشاه
- بیجار مقابل اداره مخابرات شهرستان
و تهران مقابل وزارت ارتباطات
- ادامه کنش های کارگران اخراجی کارخانه نساجی پروجرد برای پایان دادن به بلاتکلیفی شغلی و معیشتی و تبعیض زیر سایه بی خیالی مسئولان شهرستان و استان لرستان
- بیانیه سندیکای کارگران شرکت واحد اتوبوسرانی تهران و حومه در رابطه با همایش کانون کارگران بازنشسته و مستمری بگیران سازمان تامین اجتماعی شهرستان تهران در شهر چهاردانگه
- تجمع اعتراضی مال باختگان صرافی او ام پی فینکس مقابل دادگاه در تهران
- گرامی داشت یاد و نام رها بهلولی پور، دانشجوی زبان ایتالیایی، کشته ی اعتراضات سراسری دی ماه 1404، در کلاس درس
- جمهوری اسلامی علیرضا سپاهی را اعدام کرد
- فضای پادگانی و افزایش برخوردهای حراست پس از بازگشایی دانشگاه
- «بیان آزاد» شماره ی ۱۶ منتشر شد؛ این شماره به بکتاش آبتین اختصاص یافته است

- ادامه وگسترش اعتراضات دانش‌آموزان بلژیک در اعتراض به اصلاحات آموزشی و کاهش بودجه مدارس برای سومین روز متوالی

- آغاز اعتراضات معلمان ایرلند علیه کاهش قدرت خرید و تأخیر در توافق دستمزد؛ خودداری بیش از 70 هزار فرهنگی از انجام کارهای اضافی

- تجمع اعتراضی کارگران بندر چیتاگونگ بنگلادش نسبت به واگذاری ترمینال‌ها به اپراتورهای خارجی؛ تهدید به توقف فعالیت بندر

- اعتصاب نامحدود و تجمع کارگران کارخانه «کوی‌کوی» تایوان در اعتراض به انتقال کارخانه؛ توافق اولیه برای پرداخت غرامت به کارگران

- ادامه پرپرشدن کارگران بر اثر حوادث کاری زیرسایه بی خیالی صاحب منصبان:

1- مرگ و مصدومیت 10 کارگر در شهر رویان بر اثر سقوط بالابر؛ وخامت حال 3 کارگر مصدوم

2- جان باختن پدر و پسر کارگر معدن کرومیت بیدوئیه فاریاب در حادثه ریزش

3- جان باختن یک کارگر جوان در ارومیه بر اثر سقوط از ارتفاع

4- بازهم تصادف سرویس رفت و آمد؛ اینبار دانشگاه ارومیه و مصدومیت 7 نفر

*بیانیه تحلیلی شورای هماهنگی تشکلهای صنفی فرهنگیان ایران به مناسبت روز جهانی معلم

ایستادن در کنار معلمان؛ دفاع از آموزش عمومی، صلح و عدالت اجتماعی

امسال در حالی به استقبال روز جهانی معلم می‌رویم که در حوادث خونبار دی‌ماه، دست‌کم ۲۰۰ دانش‌آموز و ۱۵ معلم جان خود را از دست دادند. همچنین در جریان حملات یک‌سال‌ونیم اخیر آمریکا و اسرائیل، صدها کودک و دانش‌آموز دیگر، از جمله دانش‌آموزان و معلمان جان‌باخته میناب، قربانی جنگ شدند.

در چنین روزی، با اندوه و احترام، یاد و خاطره همه کودکان، دانش‌آموزان و معلمان را گرامی می‌داریم که قربانی خشونت، سرکوب و جنگ شدند؛ چه آنان که خونشان به دست نیروهای نظامی و امنیتی جمهوری اسلامی بر سنگفرش خیابان‌ها ریخته شد و چه کودکانی که جانشان زیر آوار بمب‌ها و موشک‌های دولت‌های متجاوز از دست رفت.

ما بر این باوریم که گرفتن جان انسان‌ها را نمی‌توان با هیچ مصلحت سیاسی، امنیتی یا نظامی توجیه کرد. امید ما آن است که همه ناقضان حقوق بشر و همه کسانی که جان کودکان، دانش‌آموزان و معلمان را قربانی خشونت، سرکوب و جنگ کرده‌اند - خواه حاکمیت مستقر و خواه دولت‌های متجاوز - روزی در برابر عدالت پاسخگو شوند.

روز جهانی معلم، تنها روز پاسداشت مقام معلم نیست؛ روز دفاع از حق کودکان برای برخورداری از آموزش در فضایی امن، آزاد، عاری از خشونت و مبتنی بر کرامت انسانی نیز هست. هیچ نظام آموزشی نمی‌تواند بر ویرانه‌های جنگ، سرکوب و ناامنی، آینده‌ای روشن برای نسل‌های بعدی بنا کند. از همین‌رو، دفاع از معلمان و آموزش عمومی، در نهایت دفاع از صلح، آزادی، عدالت اجتماعی و آینده کودکان این سرزمین است.

اما دفاع از آموزش عمومی، تنها با پاسداشت جان کودکان و معلمان معنا نمی‌یابد؛ آموزش زمانی می‌تواند رسالت خود را انجام دهد که معلمان نیز از حداقل‌های یک زندگی شرافتمندانه، امنیت شغلی، آزادی‌های صنفی و منزلت حرفه‌ای برخوردار باشند.

امروز، معلمان ایران یکی از دشوارترین دوره‌های تاریخ آموزش عمومی را تجربه می‌کنند. شکاف عمیق میان درآمد و هزینه‌های واقعی زندگی، گسترش خصوصی‌سازی آموزش، کمبود شدید نیروی انسانی، افزایش تراکم کلاس‌های درس، ناامنی شغلی و تداوم فشار بر فعالیت‌های صنفی، آموزش عمومی را در وضعیتی بحرانی قرار داده است.

امروز میانگین دریافتی معلمان حدود ۲۵ میلیون تومان است، در حالی که برآوردهای منتشرشده از سوی مراکز رسمی و نیز برخی نمایندگان مجلس، هزینه سبد معیشت خانوار را بین ۷۵ تا ۹۰ میلیون تومان اعلام کرده‌اند. به بیان دیگر، اکثریت فرهنگیان شاغل و بازنشسته با درآمدی کمتر از یک‌سوم خط فقر، بار آموزش میلیون‌ها کودک و نوجوان را بر دوش می‌کشند. چنین وضعیت اسفناکی در زندگی معلمان ایرانی در طول پنجاه سال اخیر بی‌سابقه بوده است.

در کنار این بحران معیشتی، هزاران معلم حق‌التدریس، خرید خدمات آموزشی و شاغل در مدارس غیردولتی با شرایطی به‌مراتب دشوارتر روبه‌رو هستند. بسیاری از آنان از حداقل حقوق قانونی، بیمه و امنیت شغلی محروم‌اند و سال‌هاست در انتظار تعیین تکلیف وضعیت استخدامی خود، آموزش فرزندان این سرزمین را بر عهده دارند. استمرار این وضعیت، مصداق آشکار استثمار نیروی کار آموزشی و تهدیدی جدی برای کیفیت آموزش عمومی است.

همزمان، آموزش عمومی با کمبود گسترده نیروی انسانی، موج بازنشستگی معلمان، کاهش انگیزه برای ورود به حرفه معلمی و افزایش شمار کودکان بازمانده از تحصیل روبه‌روست؛ روندی که آینده آموزش عمومی را با تهدیدی جدی مواجه کرده است.

در کنار این بحران‌ها، نابرابری آموزشی نیز هر سال عمیق‌تر شده است. گسترش مدارس خاص و خصوصی، تمرکز امکانات آموزشی در مناطق برخوردار و افزایش شکاف آموزشی میان طبقات مختلف، فرصت‌های برابر یادگیری را از میلیون‌ها کودک سلب کرده است. نتایج کنکور امسال نیز بار دیگر نشان داد که دسترسی نابرابر به امکانات آموزشی، بیش از استعداد و تلاش، بر موفقیت تحصیلی اثرگذار شده و عدالت آموزشی را با چالشی جدی مواجه ساخته است.

شورای هماهنگی تشکلهای صنفی فرهنگیان ایران بار دیگر تأکید می‌کند که برون‌رفت از بحران کنونی آموزش، نه از مسیر امنیتی‌سازی مطالبات صنفی، بلکه از مسیر گفت‌وگو، مشارکت و سرمایه‌گذاری واقعی بر آموزش عمومی می‌گذرد. هیچ نظام آموزشی بدون برخورداری معلمان از

امنیت شغلی، معیشت شایسته، آزادی‌های صنفی و مشارکت در سیاست‌گذاری‌های آموزشی، قادر به ایفای نقش تاریخی خود نخواهد بود.

از این‌رو، ما بار دیگر بر مطالبات روشن و دیرینه خود تأکید می‌کنیم:

• تأمین معیشتی شایسته برای همه معلمان شاغل و بازنشسته، متناسب با هزینه واقعی زندگی و حفظ کرامت حرفه‌ای آنان؛

• اجرای کامل اصل سی‌ام قانون اساسی و افزایش سهم آموزش در بودجه عمومی کشور، به‌عنوان پیش‌شرط تحقق آموزش عمومی رایگان، باکیفیت و عادلانه برای همه کودکان ایران؛

• توقف روند خصوصی‌سازی آموزش و تقویت آموزش عمومی، رایگان، باکیفیت و برابر برای همه کودکان؛

• تعیین تکلیف فوری معلمان حق‌التدریس، خرید خدمات آموزشی و دیگر نیروهای غیررسمی و پایان دادن به تبعیض و بی‌ثباتی شغلی؛

• پایان دادن به استثمار معلمان شاغل در مدارس غیردولتی از طریق اجرای کامل قانون کار، پرداخت دستمزد عادلانه، برخورداری از بیمه و تضمین امنیت شغلی؛

• شفاف‌سازی کامل عملکرد صندوق ذخیره فرهنگیان، واگذاری مدیریت آن به نمایندگان واقعی فرهنگیان به‌عنوان صاحبان اصلی سرمایه صندوق، اجرای کامل حقوق و ارزش مالکانه اعضا و تضمین نظارت دموکراتیک، شفاف و پاسخگو بر اداره این صندوق؛

• محدود کردن مداخله نهادهای حراست و هیئت‌های رسیدگی به تخلفات اداری به حدود قانونی وظایف آنان و پایان دادن به استفاده از این نهادها برای پرونده‌سازی، اعمال فشار و سرکوب فعالیت‌های صنفی و مدنی معلمان؛

• به رسمیت شناختن حق آموزش به زبان مادری در کنار زبان رسمی کشور، به‌عنوان یکی از حقوق بنیادین آموزشی و فرهنگی و گامی مؤثر در تحقق عدالت آموزشی و برابری فرصت‌های یادگیری؛

• پایان دادن به امنیتی‌سازی فعالیت‌های صنفی و آزادی همه معلمان زندانی، از جمله هاشم خواستار ، جواد لعل محمدی ، مسعود فرهیخته ، رضا امانی فر ، سیامک صادقی چهارآزی ، امیر رحیمی ، علیرضا شایگان ، فرزانه فرهد، علیرضا مرداسی ، امان جلالی نژاد، ابوالفضل خوران ، علی احمدی ،محمد حسین سپهری و دیگر معلمان و فعالان صنفی زندانی؛

• به رسمیت شناختن حق تشکلیابی مستقل، گفت‌وگوی اجتماعی و مشارکت نمایندگان واقعی معلمان در تصمیم‌گیری‌های کلان آموزشی؛

• اتخاذ سیاست‌های مؤثر برای جلوگیری از ترک تحصیل و حمایت از کودکان بازمانده از آموزش تا هیچ کودک و نوجوانی به دلیل فقر، تبعیض، جنگ یا ناامنی از حق آموزش محروم نماند.

شعار امسال روز جهانی معلم، «ایستادن در کنار معلمان»، برای ما تنها یک شعار نیست؛ بلکه تجربه‌ای زیسته است. بیش از سه دهه است که تشکلهای صنفی فرهنگیان ایران، با وجود همه فشارها، احضارها، بازداشت‌ها، اخراج‌ها، بازنشستگی‌های اجباری، انفصال از خدمت، برکناری از مسئولیت‌های آموزشی، پرونده‌سازی‌های امنیتی و دیگر اشکال سرکوب، در کنار مطالبات برحق معلمان و دانش‌آموزان ایستاده‌اند و از آموزش عمومی، عدالت آموزشی و کرامت معلم دفاع کرده‌اند.

از نگاه ما، ایستادن در کنار معلمان، تنها به معنای قدردانی از آنان نیست؛ بلکه به معنای دفاع از حق تشکلیابی مستقل، تأمین معیشتی شایسته، آزادی فعالیت‌های صنفی، مشارکت معلمان در سیاست‌گذاری‌های آموزشی، حق آموزش به زبان مادری، آموزش عمومی رایگان و باکیفیت و حق همه کودکان برای برخورداری از آموزش برابر و عادلانه است.

شورای هماهنگی تشکلهای صنفی فرهنگیان ایران نیز همچون سه دهه گذشته، با وجود همه فشارها و هزینه‌ها، در کنار معلمان، دانش‌آموزان و آموزش عمومی خواهد ایستاد و از مطالبات برحق آنان دست نخواهد کشید؛ زیرا باور داریم که دفاع از معلمان، دفاع از آموزش عمومی و دفاع از آموزش عمومی، دفاع از آینده ایران است.

روز جهانی معلم، یادآور این حقیقت است که هیچ جامعه‌ای بدون معلمانی آزاد، برخوردار، دارای امنیت شغلی و حق مشارکت در تصمیم‌گیری‌های آموزشی، به آموزش باکیفیت، توسعه پایدار و عدالت اجتماعی دست نخواهد یافت. ایستادن در کنار معلمان، ایستادن در کنار آینده ایران است.

«ما همچنان باور داریم که آینده ایران، نه در میدان‌های جنگ و سرکوب، بلکه در کلاس‌های درس، در اندیشه‌های آزاد و در دستان معلمان و دانش‌آموزان این سرزمین ساخته خواهد شد».

صدای ما همچنان روشن است:

نه به جنگ، نه به استبداد؛

آری به آموزش عمومی، آزادی، عدالت اجتماعی و رفاه

شورای هماهنگی تشکلهای صنفی فرهنگیان ایران

۱۳ مهرماه ۱۴۰۵

۵ اکتبر ۲۰۲۶

***بیانیه انجمن صنفی معلمان فارس به مناسبت روز جهانی معلم ۵ اکتبر/ ۱۳ مهرماه**

آینده از کلاس‌های درس آغاز می‌شود / معلم توانمند، آینده پایدار

روز جهانی معلم در سال ۲۰۲۶ با شعار «همراه معلمان؛ ۶۰ سال پاسداری از حرفه معلمی، ارتقای جایگاه آن و شکلهای به آینده‌های ما»، فرصتی است تا بار دیگر بر نقش بی‌بدیل معلمان در ساختن آینده جوامع تأکید شود؛ آینده‌ای که بدون آموزش عادلانه، رایگان و باکیفیت برای همگان، دستیافتنی نخواهد بود.

در حالی این روز را گرامی می‌داریم که میلیون‌ها کودک و نوجوان در سراسر جهان و هزاران دانش‌آموز در ایران همچنان از حق بنیادین آموزش محروماند یا به دلیل فقر، نابرابری‌های اقتصادی و اجتماعی و فقدان حمایت‌های لازم، ناچار به ترک تحصیل می‌شوند. هر دانش‌آموزی که از کلاس درس بازمی‌ماند، رویایی است که ناتمام می‌ماند و آینده‌ای است که از جامعه دریغ می‌شود.

امروز آموزش در ایران بیش از هر زمان دیگری در معرض طبقاتی‌شدن قرار دارد. گسترش آموزش پولی، خصوصی‌سازی فزاینده و وابسته شدن کیفیت آموزش به توان مالی خانواده‌ها، شکافی عمیق میان کودکان این سرزمین ایجاد کرده است؛ شکافی که عدالت آموزشی را تهدید می‌کند و

فرصت‌های برابر را از میان می‌برد. مدرسه نباید به مکانی تبدیل شود که در آن میزان برخورداری از آموزش، نه بر اساس استعداد و تلاش دانش‌آموزان، بلکه بر پایه وضعیت اقتصادی خانواده‌ها تعیین شود.

امسال در حالی به استقبال روز جهانی معلم می‌رویم که دانش‌آموزان و معلمان بسیاری در جهان قربانی جنگ، خشونت و سیاست‌های ویرانگر شده‌اند. در کشور ما نیز کشتار خونین #دیماه که به جان‌باختن ۲۰۰ دانش‌آموز و ۱۵ معلم آزاده انجامید و همچنین جنگ خانمان‌سوزی که در نخستین روز خود ۱۶۸ دانش‌آموز و معلم مدرسه #میناب را در نتیجه سیاست جنگ افروزان حاکمان از خانواده‌ها و جامعه گرفت، زخمی عمیق بر پیکر آموزش و وجدان عمومی برجای گذاشت. هیچ آینده‌ای بر ویرانه‌های جنگ ساخته نمی‌شود و هیچ جامعه‌ای با قربانی شدن کودکان و معلمان خود به توسعه و پیشرفت دست نخواهد یافت.

در روز جهانی معلم، ضمن پاسداشت تلاش‌های خستگی‌ناپذیر معلمان، خواستار تضمین آموزش رایگان، باکیفیت و فراگیر برای همه کودکان و نوجوانان، حمایت از دانش‌آموزان بازمانده از تحصیل، رفع تبعیض‌های آموزشی و ارتقای منزلت، امنیت شغلی و معیشت معلمان هستیم، معلمانی که جواب صدای اعتراضشان #زندان و بازداشتگاه می‌باشد و در حال حاضر ده‌ها معلم آزاده به اتهام #فعالیت_صنفی در پشت میله‌های زندان به سر می‌برند.

معلمان همواره در کنار دانش‌آموزان ایستاده‌اند؛ در کنار آنان که صدایشان کمتر شنیده می‌شود، در کنار آنان که فقر و نابرابری فرصت آموختن را از آنان گرفته است.

با این حال، امروز حتی صدای معلمان نیز کمتر شنیده می‌شود. در ماه‌های گذشته شاهد افزایش خروج و #استعفای معلمان از نظام آموزشی بوده‌ایم؛ پدیده‌ای که ریشه در شرایط بحرانی معیشت، کاهش قدرت خرید و شکاف عمیق میان درآمد معلمان و هزینه‌های زندگی دارد. (حقوق معلم طبق برآورد دولت و کارشناسان حدود ۵۰ میلیون تومان زیر خط فقر جامعه است) ادامه این روند نه تنها زندگی معلمان، بلکه کیفیت آموزش و آینده نسل‌های بعدی را نیز با تهدیدی جدی روبه‌رو می‌کند.

در پس آمارهای رسمی و گزارش‌های پراکنده، چهره‌های واقعی کودکانی قرار دارند که هر روز از مدرسه دورتر می‌شوند؛ کودکانی که دفتر و کتابشان جای خود را به ابزار کار داده است؛ کودکانی که به جای نشستن پشت نیمکت‌های درس، بار سنگین فقر خانواده را بر دوش می‌کشند.

فقر تنها سفره خانواده‌ها را کوچک نمی‌کند؛ افق آینده کودکان را نیز محدود می‌سازد.

آنجا که خانواده‌ای ناچار می‌شود میان نان و آموزش یکی را انتخاب کند، عدالت شکست می‌خورد

روز جهانی معلم را گرامی می‌داریم و بار دیگر بر این باور پای می‌فشاریم که آینده‌ای روشن، از مدرسه‌ای عادلانه، آموزش رایگان و باکیفیت و معلمی برخوردار، توانمند و محترم آغاز می‌شود.

در کنار معلم، در کنار آینده

کرامت معلم، تضمین آینده جامعه

معلم توانمند، آینده پایدار

شصت سال دفاع از منزلت معلم؛ گامی به سوی آینده‌ای بهتر

انجمن صنفی معلمان فارس

***به نام معلم، به نام آینده**

بیانیه به مناسبت روز جهانی معلم

روز جهانی معلم، فقط فرصتی برای تبریک و اهدای چند جمله‌ی زیبا نیست؛ فرصتی است برای آنکه یکبار دیگر صدای معلم شنیده شود و مسائل آموزش و پرورش، نه در حد شعار، بلکه به عنوان یک مطالبه‌ی جدی اجتماعی مورد توجه قرار گیرد.

معلم، سال‌هاست با مشکلات معیشتی، کاهش قدرت خرید، فشارهای شغلی، افزایش مسئولیت‌ها، کمبود امکانات و نگرانی نسبت به آینده‌ی حرفه‌ای خود روبه‌روست. چگونه می‌توان از معلم انتظار داشت نسلی خلاق، امیدوار و توانمند تربیت کند، اما خود او از حداقل آرامش و امنیت معیشتی برخوردار نباشد؟

در کنار معلم، دانش‌آموز نیز قربانی بخشی از همین مشکلات است. کلاس‌های پرتراکم، کمبود امکانات، فرسودگی مدارس، نابرابری آموزشی، فشارهای اقتصادی خانواده‌ها و بی‌توجهی کافی به نیازهای روحی و اجتماعی دانش‌آموزان، کیفیت آموزش را تحت تأثیر قرار داده است. عدالت آموزشی زمانی معنا پیدا می‌کند که محل تولد و توان مالی خانواده، سرنوشت تحصیلی هیچ دانش‌آموزی را تعیین نکند.

ما باور داریم آموزش و پرورش، هزینه‌ی اضافی یک جامعه نیست؛ سرمایه‌گذاری مستقیم برای آینده‌ی آن جامعه است. بنابراین، بهبود معیشت و منزلت معلم، تأمین امکانات استاندارد آموزشی، کاهش نابرابری‌ها و توجه جدی به وضعیت دانش‌آموزان، باید از اولویت‌های واقعی و عملی باشد؛ نه موضوعاتی که تنها در مناسبت‌های خاص درباره آنها سخن گفته شود.

روز جهانی معلم، روز تشکر از معلم است؛ اما تشکر واقعی، در تصمیم‌گیری‌های عادلانه، حمایت عملی و به رسمیت شناختن شأن حرفه‌ای او معنا پیدا می‌کند.

امروز مطالبه‌ی ما روشن است:

معلم شایسته‌ی زندگی شایسته است؛

دانش‌آموز شایسته‌ی آموزش عادلانه و باکیفیت است؛

و آموزش شایسته، حق جامعه است، نه امتیازی برای عده‌ای خاص.

با احترام به همه‌ی معلمان پرتلاش و دلسوز، امیدواریم روزی فرا برسد که هیچ معلمی دغدغه‌ی معیشت را بر رسالت آموزشی خود مقدم نبیند و هیچ دانش‌آموزی به دلیل فقر، کمبود امکانات یا نابرابری آموزشی، از فرصت شکوفایی استعدادهایش محروم نماند.

روز جهانی معلم، بر همه‌ی معلمان ایران گرامی باد؛

و یادمان باشد: دفاع از شأن معلم، دفاع از آینده‌ی فرزندان این سرزمین است.

انجمن صنفی فرهنگیان شاغل و بازنشسته کرمانشاه

***بیانیه انجمن صنفی معلمان کوردستان به مناسبت ۵ اکتبر (۱۳ مهر) روز جهانی معلم**

" ایستادن در کنار معلمان (۶۰ سال حمایت از حرفه معلمی، ارتقای جایگاه معلمان و بازآفرینی فرداهایمان)" به عنوان شعار سال ۲۰۲۶ سازمان جهانی آموزش (ei) انتخاب شده است. این شعار در همان نگاه اول حاوی دو پیام کلیدی است: ۱- نقش معلمان در توسعه و ساختن آینده حیاتی‌ست ۲- معلمان برای انجام رسالت خود به حمایت و همراهی جامعه و ساختارهای مختلف رسمی و غیررسمی نیاز دارند.

سیزدهم مهر (روز جهانی معلم) مناسبتی‌ست هم برای بزرگداشت و قدرشناسی از زحمات و فداکاریهای معلمان و هم یادآوری این حقیقت روشن که هیچ نظام آموزشی بدون معلم برخوردار از امنیت، آزادی، منزلت و معیشت عزتمندانه موفق نخواهد شد و به اهدافش نخواهد رسید. نظام آموزشی هم که ناکارآمد و فشل باشد وضعیت مملکت در حوزه‌های اجتماعی، فرهنگی، اقتصادی، سیاسی و... قابل پیش‌بینی است.

گرچه در برخی از مناطق جهان معلمان در شرایط بهتر و با دغدغه کمتری به فعالیت حرفه‌ای می‌پردازند اما متأسفانه در اکثر کشورها به خاطر سیاستهای غلط، بحران‌های اقتصادی و رویکردهای ناکارآمد و ضدآموزشی، شرایط کاری و معیشتی معلمان با استانداردها و وضعیت مطلوب فاصله دارد. در مملکت ما اما این مسئله بسیار بسیار بغرنج و بحرانی‌تر است. تنوع مدارس در ایران، تبعیض آموزشی، ناامنی شغلی، فشارهای امنیتی بر معلمان منتقد و معترض، حقوق دو و سه برابر زیر خط فقر، مدارس فرسوده و امکانات محدود و بی‌کیفیت، کلاس‌های پرجمعیت، بی‌ رغبتی دانش‌آموزان به تحصیل و مدرسه و... حرفه‌ی ذاتا جذاب و تاثیرگذار معلمی را به یک کار سخت، پراسترس و فرسایشی تبدیل کرده است. در شرایط فعلی هم به دلیل گرانی و تورم لگام گسیخته که زندگی خانواده‌ها و به تبع آن دانش‌آموزان و معلمان را با هزاران دلهره و تهدید کشنده مواجه کرده، سختی کار معلمان به مراتب بیشتر شده، که از پیامدهای آن می‌توان به دو و چند شغله بودن اکثر معلمان، استعفای معلمان جوان و... اشاره نمود.

در اغلب کشورها معلمان با تشکیل اتحادیه‌ها و سندیکاها ضمن تقویت انسجام صنفی به دفاع از حقوق خود و دانش‌آموزان پرداخته و با انتشار نقدها و تحلیل‌ها، ایجاد کمپین‌ها، برپایی تجمعات و... حاکمان را وادار به توجه بیشتر به بخش آموزش می‌کنند. در کشور ما هم در اکثر استانها تشکلهای معلمی تحت عنوان کانون یا انجمن صنفی معلمان شکل گرفته و بر مبنای حقوق مشروع و قانونی به طرح خواسته‌ها و مطالباتی نظیر عدالت آموزشی، کیفیت آموزش، نوسازی مدارس، آموزش به زبان مادری، منزلت و رفاه نسبی معلمان و... پرداخته و نسبت به طبقاتی شدن آموزش، ترک تحصیل دانش‌آموزان، رشد آسیب‌های اجتماعی و وضعیت فلاکت‌بار معلمان هشدار داده‌اند اما پاسخ حاکمیت به این حق‌طلبی مسالمت‌آمیز معلمان همواره سرکوب، تهدید، توبیخ، پرونده‌سازی، بازداشت و اخراج بوده و تلاش کرده با برخوردهای قهری و تنگ‌نظرانه و استیلای فضای ترس و ناامنی بر مدارس راه را به روی هرگونه اعتراض، انتقاد و اصلاح ببندد. هرساله صدها معلم در سراسر کشور با

احکام اداری مجازات می‌شوند یا پس از دستگیری و بازداشت با تشکیل پرونده‌های قضایی روانه زندان می‌شوند. هم‌اکنون معلمان شجاع و دلسوزی چون دکتر **#رضا_امانی_فر** و **#مسعود_فرهیخته** پشت میله‌های زندانند و **#شکرالله_احمدی** و **#کوکب_بدای** هرکدام به چند سال زندان محکوم شده‌اند.

به مانند سایر حوزه‌های اجتماعی، اقتصادی، صنعتی و... که کوردستان با محرومیت و توسعه‌نیافتگی مضاعف مواجه است شاخصهای آموزشی هم از چنین روندی تبعیت می‌کند و به نوعی معلول آنهاست. لذا پایین بودن شاخصهای توسعه آموزشی و نارضایتی شغلی معلمان در کنار تمایزات دیگری از جمله تاکید معلمان بر حفظ هویت کوردی و آموزش به زبان کوردی سبب شده تا جریان مطالبه‌گری و فعالیت صنفی در این استان فراگیرتر و پررنگتر باشد. حاکمیت هم بیشتر از جای دیگری دست به سرکوب می‌زند و به جای حل کردن مسئله مدام فشار بر انجمن‌ها و فعالان صنفی را افزایش داده و می‌دهد. پرونده‌سازی‌های بی‌رویه، اخراج‌های فله‌ای، تسویه‌حساب‌های شخصی، عزل و جابجایی‌های بی‌مورد در سالهای اخیر به بخشی از زندگی معلمان کوردستان تبدیل شده و مدارس و ادارات آپ را به جولانگاه حراست‌ها و گماشته‌گان آنها تبدیل نموده است. اخراج معلمان باانگیزه و توانمندی چون **#سمیه_اخترشمار** **#کاوه_محمدزاده**، **#هیوا_قریشی**، **#پرویز_احسنی** **#امید_شاه‌محمدی** **#فرمیسک_فتاحی**

#مجید_کریمی و **#غیاث_نعمتی**، انفصال از خدمت موقت **#لقمان_الله‌مرادی**، **#شهرام_کریمی**، **#لیلا_سلیمی**، **#صلاح_حاجی‌میرزایی** و **#جهانگیر_بهمنی** به همراه بازنشستگی پیش از موعد با تقلیل گروه **#شیلان_یوسفی**، **#نسرین_کریمی** و **#لیلا_زارعی** تبعید **#لقمان_افضلی** و **#فیصل_نوری** نمونه‌های بارزی از این برخوردها و بحران‌سازی‌هاست.

انجمن صنفی معلمان کوردستان ضمن تبریک روز جهانی معلم به همه همکاران فهیم و دلسوزی که علیرغم تمام بی‌مهری‌ها و ناملایمات با اراده و انگیزه درونی خود محفل آموزش و تربیت را گرم نگه‌داشته‌اند، تاکید می‌کند که با هیچ فشار و هزینه‌ای از خواسته‌های خود دست نخواهد کشید و آموزش عادلانه و باکیفیت برای همه دانش‌آموزان، حق آموزش به زبان مادری، منزلت و معیشت عزتمندان برای همه معلمان، آزادی معلمان زندانی، بازگشت به‌کار معلمان اخراجی، به رسمیت شناختن حق تشکل‌یابی و اعتراضات صنفی، و برچیده شدن فضای شوم ترس، تهدید و جاسوسی از مدارس را رساتر از همیشه فریاد می‌زند و معتقد است تا این شرایط فراهم نشود آموزش و پرورش از بحران ناکارآمدی خارج نمی‌شود و هیچ کمکی به توسعه و آبادانی مملکت نخواهد کرد.

انجمن صنفی معلمان کوردستان (مربوان و سروآباد، سقز و زیویه، سنندج)

۱۲ مهرماه ۱۴۰۵

***بیانیه کانون صنفی معلمان به مناسبت روز جهانی معلم ۲۰۲۶**

روز جهانی معلم، همگام با معلمان

۶۰ سال پشتیبانی از معلمی، ارتقای جایگاه حرفه‌ای آن و هم‌آفرینی فرداهای مان

پنجم اکتبر ۲۰۲۶/سیزده مهر ۱۴۰۵، روز جهانی معلم را گرامی می‌داریم.

شصتمین سالگرد تصویب توصیه‌نامه مشترک سازمان بین‌المللی کار و یونسکو درباره جایگاه معلمان (۱۹۶۶). سندی که نخستین چارچوب هنجاری جهانی برای حقوق، مسئولیت‌ها و شرایط کار معلمان را بنیان نهاد.

این توصیه‌نامه، در تعریف «جایگاه»، دو وجه به‌هم‌پیوسته را در نظر می‌گیرد:

منزلت و اعتباری که به معلم به‌واسطه اهمیت کارش داده می‌شود،

و شرایط مادی و رفاهی که نسبت به سایر گروه‌های حرفه‌ای به او تعلق می‌گیرد.

امروز، پس از شش دهه، این پرسش مطرح است که آیا این تعهد در عمل محقق شده است؟

پاسخ، با توجه به واقعیت‌های پیش روی معلمان در سراسر جهان و به‌ویژه در ایران، نگران‌کننده است.

در بعد جهانی، به تعبیر بیانیه یونسکو به مناسبت روز جهانی معلم، دگرگونی‌های گسترده دهه‌های اخیر- فناوری‌های دیجیتال و هوش مصنوعی، تغییرات اقلیمی، شمول و فراگیری، مهاجرت، درگیری و آوارگی، رفاه یادگیرندگان و آینده‌هایی که روزبه‌روز نامعین‌تر می‌شوند-، فشارهای نوپدیدی بر جایگاه معلم در سه بعد بنیادین به‌طور هم‌زمان وارد آورده است:

بعد نمادین، بعد حرفه‌ای و بعد مادی.

در ایران، این فشارهای جهانی همراه با تضعیف شدید حقوق شهروندی به طور عام، با بحران‌های ساختاری و سیاست‌های ناکارآمد درهم‌آمیخته و بحرانی چندلایه و وضعیتی به شدت وخیم پدید آورده است که ابعاد آن را می‌توان در سه سطح تحلیل کرد:

بعد مادی و معیشتی. حقوق معلمان در ایران به‌طور نظام‌مند از خط فقر عقب مانده است. براساس اعلام مراجع دولتی، تورم سالانه در مرداد ۱۴۰۵ به ۶۹.۹ درصد و تورم نقطه‌به‌نقطه به ۸۹ درصد رسیده است؛ درحالی که متوسط حقوق ماهانه معلمان حدود یک سوم هزینه‌های زندگی در یک شهر متوسط را پوشش می‌دهد.

در چنین شرایطی باوجود آن‌که بیکاری در جامعه گسترده‌تری یافته، شاهد استعفای اعتراضی برخی معلمان و خروج نیروهای کیفی از آموزش و پرورش هستیم.

در بعد حرفه‌ای، معلمان با تسلط تمرکزگرایی شدید در آموزش و پرورش با محدودیت شدید آزادی عمل و نداشتن هیچ جایگاهی در نظام تصمیم‌گیری‌های سیاستی روبه‌رو هستند. معلمان اغلب نه به‌عنوان "هم‌آفرینان" سیاست آموزشی، بلکه به‌عنوان مجریان فاقد اختیار آن دیده می‌شوند.

نهادهای رسمی حکومتی نه تنها با پایین نگاه داشتن حقوق معلمان جایگاه اجتماعی معلمان را آشکارا پایین می‌آورند، با سرکوب مداوم نهادهای صنفی و مدنی حتی در شرایط جنگی، به‌جای پاسخگویی به مطالبات مشروع معلمان، به سرکوب سازمان‌یافته تشکلهای صنفی روی آورده و در تلاشند تا مانع شکل‌گیری هویت مستقل حرفه‌ای و تلاش سازماندهی شده برای احقاق خواسته‌های خود شوند.

مانع تراشی‌های رسمی و غیررسمی برای فعالیت نهادهای صنفی، بازداشت‌های خودسرانه، احضار یا بازجویی کنشگران در محاکم غیرقانونی «انقلاب»، بدون رعایت حداقل موازین آیین دادرسی و حق دفاع، نمونه‌هایی از این اقدامات هستند.

از سوی دیگر جنگ و بحران اقتصادی، زیرساخت‌های آموزشی ایران را بیش از پیش، ضعیف نموده است. در چنین شرایطی، قطع گسترده اینترنت، فیلترینگ و کندی سرعت عمدی، ضعف شدید خدمات، گرانی شدید ابزارهای لازم برای آموزش غیرحضوری، معلمان، دانش‌آموزان و والدین آن‌ها را با فشارهای روانی مضاعفی مواجه ساخته است که پیامدهای آن را در افت شدیدتر از پیش کیفیت آموزشی و یادگیری، بی‌انگیزگی شدید دانش‌آموزان و ترک تحصیل گسترده، مشاهده می‌کنیم.

در ادامه روند نزولی جایگاه آموزش رسمی و معلمان، با کاهش مداوم بودجه واقعی آموزش و نظارت ایدئولوژیک شدیدتر مواجهیم. سهم آموزش از تولید ناخالص داخلی ایران در سال ۲۰۲۵ به ۲.۳۴ درصد کاهش یافته که پایین‌ترین سطح در ۴۶ سال گذشته است و ایران را در رتبه ۱۴۱ جهانی قرار داده است. این رقم بسیار پایین‌تر از میانگین جهانی ۴ تا ۵ درصد است. در مقابل، بودجه رسمی نظامی ایران در سال ۱۴۰۴ حدود ۱۵.۸۵ میلیارد دلار، معادل ۲۷ درصد از کل بودجه کشور بوده است.

همزمان، نظام آموزشی ایران به سازوکار کنترل ایدئولوژیک تبدیل شده است. معلمان ما دخالت سیاسی در آموزش را مانعی برای آموزش مؤثر می‌دانند و خواهان حذف سیاست‌زدگی در آموزش و زدودن تفکرات شکست خورده سیاسی و ایدئولوژیک از کتاب‌های درسی و نظام آموزشی هستند.

مجموعه این شرایط نه تنها جایگاه اجتماعی و حرفه‌ای معلمان را کاهش داده، آموزش رسمی را نیز برای بسیاری بی‌اعتبار ساخته است.

کانون صنفی معلمان ایران خواهان:

۱. تغییر ساختار تصمیم‌گیری در نظام آموزشی به نفع معلمان است. معلمان باید در تمام سطوح تصمیم‌گیری آموزشی حضور داشته باشند - از طراحی برنامه‌های درسی تا تخصیص منابع. تشکل‌های مستقل معلمان باید به عنوان حلقه واسطه میان جامعه معلمان و نهادهای تصمیم‌گیر در سیاست‌گذاری آموزشی به رسمیت شناخته شوند.

۲. بودجه آموزش بتدریج اما به طور منظم به استانداردهای جهانی نزدیک شود. سهم آموزش از تولید ناخالص داخلی باید به حداقل ۶ درصد افزایش یابد. این سرمایه‌گذاری نه تنها حقوق معلمان را به سطح خط فقر و بالاتر می‌رساند، بلکه کیفیت آموزش و عدالت آموزشی را نیز افزایش می‌دهد. آموزشی که با استناد به نتایج کنکور منتشر شده در همین روزها، به سود طبقات فرادست اقتصادی به شدت از بی‌عدالتی آسیب دیده است.

۳. به عنوان یک اقدام ضروری و کیفی، نظارت ایدئولوژیک از آموزش حذف شود. مدارس باید فضاهایی برای تفکر انتقادی، پرسشگری و گفت‌وگوی آزاد باشند، نه ابزار کنترل ایدئولوژیک. برنامه‌های درسی باید بر اساس نیازهای علمی و آموزشی طراحی شوند، نه بر اساس اهداف سیاسی.

۴. سرکوب سیستماتیک نهادهای صنفی و مدنی مستقل معلمان متوقف شود؛ تمام پرونده‌های تشکیل شده به دلیل فعالیت‌های صنفی مختومه شده و معلمان زندانی و فعالان صنفی درکنار سایر زندانیان سیاسی بی‌قید و شرط آزاد شوند. احکام محکومیت صادرشده از سوی دادگاه‌های امنیتی لغو شود. حق تشکل یابی، آزادی اجتماعات مسالمت‌آمیز و آزادی بیان برای معلمان تضمین شود.

نهادهای صنفی و مدنی مستقل، محور اصلی سازمان‌دهی معلمان و پیگیری مطالبات آنان هستند. این نهادها، از طریق گفت‌وگوی اجتماعی، مذاکره جمعی و مشارکت در طراحی سیاست‌های آموزشی، نقش بی‌بدیلی در ارتقای حقوق حرفه‌ای، مادی و مدنی معلمان به‌عنوان شهروندان جامعه ایفا می‌کنند. تأکید می‌کنیم که هیچ سیاستی بدون حضور مؤثر و نهادینه‌شده اتحادیه‌ها و تشکل‌های صنفی معلمان نمی‌تواند به اهداف خود دست یابد. این نهادها نه‌فقط مدافعان حقوق معلمان، بلکه هم‌آفرینان واقعی فرداهای ما هستند.

ما بر این باوریم: آینده‌ای که می‌سازیم، آینده همه ماست. معلمانی که از جایگاه نمادین، حرفه‌ای و مادی برخوردارند، می‌توانند نسلی را پرورش دهند که آماده رویارویی با پیچیده‌ترین چالش‌های زمانه باشد.

این وظیفه مشترک ماست: تصمیم‌گیرندگان، نهادهای مدنی و جامعه ملی و جهانی .

شصت سال پس از آن تعهد تاریخی، زمان آن رسیده است که پشتیبانی از معلمی را از گفتار به عمل، از توصیه به سیاست، و از سیاست به زندگی روزمره هر کلاس درس تبدیل کنیم. این مسئولیت را نه‌تنها در برابر معلمان، بلکه در برابر همه کودکانی که آینده این سرزمین را خواهند ساخت، بر دوش داریم.

کانون صنفی معلمان ایران (تهران) ۱۳/۷/۱۴۰۵

*ادامه دوشنبه اعتراضی کارگران بازنشسته مخابرات کشور نسبت به کاهش قدرت خرید، عدم پرداخت مطالبات و قطع خدمات بیمه تکمیلی با برپایی راهپیمایی و تجمع در شهرهای اصفهان، تبریز، سنندج و کرمانشاه مقابل ساختمان مرکزی شرکت مخابرات استان های اصفهان، آذربایجان شرقی، کردستان، کرمانشاه

بیجار مقابل اداره مخابرات شهرستان

و تهران مقابل وزارت ارتباطات

روز دوشنبه 13 مهر

شعارها:

«فقط کف خیابان بدست میاد حقمان»

«مخابرات ایران قانون نمی پذیرد»

«مخابرات و ما ساختیم سپاه برده ما باختیم»

«ستادفرمان امام حق ماهارو خورده»

«اعتماد مبین سپاه حق ماهارو خورده»

«بیمه های تکمیلی حق مسلم ماست»

«بیمه های تکمیلی احیا باید گردد»

تصاویر:

سندج:

کرمانشاه:

***ادامه کنش های کارگران اخراجی کارخانه نساجی بروجرد برای پایان دادن به پلاتکلیفی شغلی و معیشتی و تبعیض زیر سایه بی خیالی مسئولان شهرستان و استان لرستان**

روز دوشنبه 13 مهر، کارگران اخراجی کارخانه نساجی بروجرد از ادامه کنش های خود برای پایان دادن به پلاتکلیفی شغلی و معیشتی 206 کارگر مبنی بر عدم بازگشت بکار و برقرار نشدن بیمه بیکاری و تبعیض منجمله پرداخت حقوق و حق بیمه تعدادی نورچشمی بدون حضور در این واحد تولیدی زیر سایه بی خیالی مسئولان شهرستان و استان لرستان از جمله مراجعه به اداره کار و تأمین اجتماعی و فرمانداری شهرستان و استانداری لرستان، خبر دادند.

***بیانیه سندیکای کارگران شرکت واحد اتوبوسرانی تهران و حومه در رابطه با همایش کانون کارگران بازنشسته و مستمری بگیران سازمان تامین اجتماعی شهرستان تهران در شهر چهاردانگه**

همایش روز ۱۹ مهر در چهاردانگه، مسجد احمدیه، فقط یک جلسه معمولی نیست؛ فرصتی برای حسابکشی و طرح پرسش های روشن از مسئولان کانون هاست. فرصتی است تا بازنشستگان بعد از سال ها تحمل، اعتراض و پیگیری، واضح و شفاف بپرسند: چه کسانی از سفره ما در این سال ها خورده اند؟ چه کسانی از نام ما بالا رفته اند؟ چه کسانی از رنج ما برای خودشان نردبان ساخته اند؟

مشکل اساساً در یک یا دو فرد نیست و بسیار ساختاری تر از این حرف هاست، اما در عین حال سال هاست افرادی مثل اکبر عیوضی در کانون تهران چسبیده اند؛ نه برای خدمت، بلکه برای قدرت، امتیاز، رانت و معامله.

در این سال ها شماها چه کردید؟ برای افزایش دستمزد؟ برای توان خرید؟ برای هزینه جراحی و درمان؟ برای دارو؟ برای همسان سازی؟ برای سفره خالی بازنشسته؟

یک مورد را نام ببرید. فقط یک مورد.

اما در عوض چه کردید؟

برای خودتان و فرزندان در تأمین اجتماعی و بیمارستان‌ها کار جور کردید؛ پیشخوان دولت جشنواره را گرفتید و فرزندان را آنجا نشانید؛ کارگزاری بیمه آتیه‌سازان را گرفتید و از ثبت‌نام بیمه تکمیلی درصدهای سنگین برداشتید؛ از بیمه عمر بازنشستگان برای خودتان امکانات اقتصادی ساختید، از جمله ویلای حسین‌آباد کرج و معامله میوه با رقم یک میلیارد و هشت میلیون تومان.

عیوضی‌ها در سال‌های نزدیک انتخابات کانون، با هر ترفندی آدم جمع کردند، نطق کردند، وعده دروغین دادند، قسم خوردند... و دوباره رأی گرفتند و ماندند.

حالا بفرمایید:

بعد از گرفتن رأی، برای بازنشستگان چه کردید؟ جز اینکه ساخت‌وسازهای نیمه‌تمام و معامله‌های شخصی‌تان را تکمیل کردید، چه کردید؟ اگر کار کردید، اگر پیگیری کردید، اگر نتیجه گرفتید، پس چرا بازنشستگان هر هفته در کف خیابان هستند؟ چرا هر هفته فریاد؟ چرا هر هفته تجمع؟ چرا هیچ مطالبه‌ای به نتیجه نرسیده؟

بازنشستگان حق دارند بپرسند:

آیا می‌شود با حقوق بازنشستگی به این ثروت‌ها رسید؟ اگر نه، پس این پول‌ها از کجا آمده؟ این امتیازات چگونه داده شده؟ چرا هیچ گزارش مالی شفاف منتشر نشده؟ چرا عملکرد کانون‌ها محرمانه است؟ چرا فرزندان بازنشستگان بیکارند، اما فرزندان مسئولان کانون‌ها شاغل؟

همایش ۱۹ مهر قرار نیست به‌تنهایی مشکلات بازنشستگان را حل کند. بازنشستگان سال‌هاست تجمع کرده‌اند، اعتراض کرده‌اند و مطالبات خود را بارها مطرح کرده‌اند. مسئله این است که بخش زیادی از این مطالبات همچنان بی‌پاسخ مانده است. به همین دلیل، حضور در این همایش باید فرصتی باشد برای طرح روشن و مستقیم پرسش‌هایی که سال‌ها بی‌پاسخ مانده‌اند؛ درباره عملکرد کانون‌ها، منابع و هزینه‌ها، امتیازاتی که در اختیار برخی افراد قرار گرفته و نحوه دفاع از حقوق بازنشستگان.

هر بازنشسته‌ای که وارد این همایش و هر گردهم‌آیی دیگر می‌شود حق دارد بپرسد: این ثروت‌ها چگونه به دست آمده؟ چرا ما همچنان برای حقوق و درمان و معیشت خود در خیابانیم، اما مسئولان کانون‌ها و نزدیکان آنها از امکانات و امتیازات برخوردارند؟ چرا گزارش مالی شفاف از عملکرد کانون‌ها به بازنشستگان ارائه نمی‌شود؟ و چرا فرزندان بسیاری از بازنشستگان بیکارند، اما برای فرزندان مسئولان کانون‌ها فرصت‌های شغلی فراهم شده است؟

پاسخ به این پرسش‌ها و ارائه اسناد و گزارش روشن، حداقل چیزی است که بازنشستگان حق دارند از کسانی که به نام آنها مسئولیت گرفته‌اند مطالبه کنند. اما این مطالبه به یک روز محدود نمی‌شود. اگر قرار است تغییری ایجاد شود، به پیگیری مستمر، اتحاد بازنشستگان و تشکل‌های مستقل کارگران و بازنشستگان نیاز دارد.

چاره کارگران و زحمتکشان وحدت و تشکیلات است.

سندیکای کارگران شرکت واحد اتوبوسرانی تهران و حومه

۱۳ مهر ۱۴۰۵

***تجمع اعتراضی مال باختگان صرافی او ام پی فینکس مقابل دادگاه در تهران**

فیلم منتشره در شبکه های اجتماعی بتاريخ 13 مهر، از تجمع اعتراضی مال باختگان صرافی او ام پی فینکس مقابل دادگاه در تهران، خبر می دهد.

***گرامی داشت یاد و نام رها بهلولی پور، دانشجوی زبان ایتالیایی، کشته ی اعتراضات سراسری دی ماه 1404، در کلاس درس**

دانشجویان و دوستان #رها_بهلولی‌پور، در شروع اولین سال تحصیلی حضوری پس از دی‌ماه خونین، یاد و نام رها و جای خالی وی در کلاس درس را گرامی داشتند.

یاد وی، هرگز در قلب ما خاموش و راه ما هرگز از راه او جدا نخواهد شد. چرا که شعار مشترک ما این است:

زن، زندگی، آزادی

برای همیشه.

#زن_زندگی_آزادی

#قسم_به_خون_پاران

#بیاد_آر

دانشگاه تهران- دانشجوی

*جمهوری اسلامی علیرضا سپاهی را اعدام کرد

شهرزاد شهبازی، وکیل علیرضا سپاهی خبر داد که موکلش بامداد دوشنبه ۱۳ مهر در زندان دستگرد این شهر توسط جمهوری اسلامی اعدام شد.

علیرضا سپاهی نامزد مهشاد کشانی، دانشجوی دانشگاه سوره بود که او نیز در روز ۱۲ مردادماه، در حالی که تنها یک ماه از آزادی او با تودیع وثیقه گذشته بود، توسط نیروهای سرکوبگر بازداشت و به پنج سال حبس محکوم شد.

شب گذشته، امیرسالار داوودی، وکیل دادگستری، با انتشار فایل صوتی خطبه عقد علیرضا سپاهی و مهشاد کشانی در اینستاگرام خود، از ازدواج آن‌ها خبر داد.

علیرضا سپاهی پیش‌تر قرار بود بامداد سه‌شنبه، ۶ مرداد ۱۴۰۵، همراه با ابوالفضل سپاهی بادجانی و امیرحسین صفری حسین‌آبادی توسط جمهوری اسلامی اعدام شود، اما پیش از انتقال به محل اجرای حکم دچار سکنه شد و به‌دلیل وخامت وضعیت جسمانی به بیمارستان انتقال یافت.

علیرضا سپاهی از افرادی بود که در جریان پرونده پرابهام میدان علیخانی اصفهان به اعدام محکوم شده بود. این جان‌های عزیز، فقط یک اسم روی یک حکم اعدام نیستند.

هر حکم اعدام که بی‌پاسخ بماند، راه را برای اعدامی دیگر هموار می‌کند و هر صدایی که در برابر آن برخیزد، گامی است در جهت شکستن منطق مرگ و دفاع از زندگی. جمهوری اسلامی با اعدام بر ترس و وحشت تکیه می‌کند، اما می‌دانیم در نهایت هیچ حکومتی برای همیشه با ترس دوام نمی‌آورد.

برگرفته از کانال دانشجویان متحد

*فضای پادگانی و افزایش برخوردهای حراست پس از بازگشایی دانشگاه

بر اساس گزارش‌های رسیده به صنف مستقل بهشتی، با آغاز سال تحصیلی جدید و بازگشایی دانشگاه پس از هفت ماه، در کنار افزایش چشمگیر سرکوب از طریق نهادهای امنیتی در دانشگاه و خارج از آن، اکنون فشار حراست بر روی دانشجویان دختر در رابطه با نوع پوشش آنان افزایش یافته است.

مطابق این گزارش‌ها، حراست به دنبال بالا بردن فشار بر روی دانشجویان دختر از طریق افزایش برخوردهای مداوم و ایجاد یک جنگ روانی فرسایشی است. لذا علاوه بر استقرار در درب‌های

ورودی نیروهای حراست که بسیاری از آنان به تازگی استخدام شده‌اند در فضای عمومی دانشگاه، روبروی سلف خواهران و حتی در دانشکده‌ها از جمله دانشکده ادبیات حاضر شده و مشغول گشت‌زنی هستند. در مواردی برای افزایش سرعت، گشت‌زنی نیروهای حراست با موتورسیکلت بوده است.

مطابق برخی از گزارشات هدایت گشت ارشاد نیروهای حراست در برخی موارد بر عهده شخص محمود رضا آقامیری ریاست دانشگاه است. همان شخصی که پیش‌تر در صدا و سیما مدعی شده بود که دانشجویان به دلیل فضای رادیکال حاضر به گفت‌وگو نیستند.

بنابراین گزارشات، حراست علاوه بر نحوه پوشش سر، به بهانه لباس‌های کوتاه یا بدن‌نما هم با دانشجویان دختر برخورد می‌کند.

در موارد متعددی از این برخوردها نیروهای حراست از ادبیاتی استفاده می‌کنند که مصداق آزار کلامی است. در بعضی موارد هم نیروهای حراست بر خلاف قانون کارت دانشجویی ضبط کرده‌اند.

در خوابگاه‌های دخترانه دانشگاه هم نیروهای حراست علاوه بر سختگیری‌های بی‌مورد بر سر تایم ورود و خروج، به دلیل نحوه پوشش با دانشجویان برخورد می‌کنند.

به نظر می‌رسد این افزایش فشار بر سر نوع پوشش مربوط به منشور جدید حجاب است که توسط دولت اصلاح‌طلب مسعود پزشکیان و با نظر نهاد رهبری در وزارت علوم تهیه و به دانشگاه‌ها ابلاغ گردیده است.

در ادامه اما به نیروهای حراست و ریاست دانشگاه بهشتی هشدار می‌دهیم که همان گونه که تا کنون در بسیاری از موارد مطابق گزارشات دانشجویان از حق خود دفاع کرده‌اند، رویکرد ما در برابر این تعرض آشکار به حقوق دانشجویان دختر، جز ایستادگی در برابر شما نخواهد بود.

***«بیان آزاد» شماره‌ی ۱۶ منتشر شد؛ این شماره به بکتاش آبتین اختصاص یافته است**

شانزدهمین شماره‌ی «بیان آزاد»، نشریه‌ی اینترنتی کانون نویسندگان ایران، منتشر شد.

این شماره به بکتاش آبتین اختصاص یافته است. در درآمد نشریه آمده است: «این ویژه‌نامه تلاشی است برای یادآوری راهی که بکتاش آبتین برگزید: مبارزه در راه آزادی بیان، مقاومت در برابر سانسور و حق آزادانه‌ی سخن گفتن و نوشتن در زمانه‌ای که خاموشی را ترجیح می‌دهند. یاد او تنها در سوگواری زنده نمی‌ماند؛ در ادامه‌دادن پرسش‌ها، حفظ حافظه و پافشاری بر حق گفتن و نوشتن باقی می‌ماند.

این نشریه که بنا بود به مناسبت چهارمین سالگرد قتل حکومتی بکتاش آبتین منتشر شود؛ فرصتی برای مکث، یادآوری و بازخوانی زندگی و ایستادگی اوست. روزهایی که این شماره آماده می‌شد، در میان خبرهای کشتار دی‌ماه، جنگ ۴۰ روزه، اضطراب جمعی و گسست ارتباطات گذشت؛ روزهایی که اینترنت و راه‌های ارتباطی بارها مختل یا قطع شد.

اما در چنین روزهایی نیز، یاد افرادی چون بکتاش آبتین؛ یادآور این است که خاموش کردن صداها، محدود کردن ارتباط و محروم کردن انسان‌ها از امکان روایت، تنها شکل عوض می‌کند و پایان

نمی‌یابد. انتشار این نشریه با تأخیر و در میانه‌ی این وضعیت، ناخواسته به موضوع آن نزدیک شد: پافشاری بر ثبوت، نوشتن و استمرار حافظه در زمانی که فراموشی، انقطاع و سکوت بر زندگی سایه می‌اندازند.»

https://t.me/kanoon_nevisandegane_iran/1738

شماره‌ی جدید «بیان آزاد» به مناسبت چهارمین سالگرد قتل حکومتی بکتاش آبتین را می‌توانید از لینک بالا دانلود کنید و بخوانید.

لینک دانلود نشریه در صفحه‌های تلگرام، فیس‌بوک کانون نویسندگان ایران و هایلایت «بیان آزاد» صفحه‌ی اینستاگرام نیز در دسترس است.

***ادامه و گسترش اعتراضات دانش‌آموزان بلژیک در اعتراض به اصلاحات آموزشی و کاهش بودجه مدارس برای سومین روز متوالی**

روز دوشنبه 5 اکتبر برای سومین روز متوالی، اعتراضات دانش‌آموزان در بلژیک ادامه یافت و با گسترش از شهر لیژ به مونس و شارلروا، دامنه بیشتری پیدا کرد. صدها دانش‌آموز در لیژ با تجمع مقابل چند مدرسه و مسدود کردن ورودی آنها، نسبت به اصلاحات آموزشی، کاهش بودجه آموزش و افزایش هزینه‌های تحصیل اعتراض کردند.

این اعتراضات که از هفته گذشته آغاز شده، در روزهای اخیر به چندین مدرسه در بخش فرانسوی‌زبان بلژیک گسترش یافته است. دانش‌آموزان و گروه‌های معترض می‌گویند سیاست‌های جدید آموزشی شرایط تحصیل را دشوارتر کرده و به کاهش کیفیت آموزش و افزایش فشار اقتصادی بر دانش‌آموزان و خانواده‌ها منجر خواهد شد.

تجمع روز دوشنبه در لیژ، با یورش پلیس برای متفرق کردن معترضان با خودروهای آبپاش و گاز اشک‌آور همراه شد. بر اساس گزارش‌های محلی، در جریان این حوادث شماری از معترضان نیز بازداشت شدند.

اعتراضات دانش‌آموزان قرار است در روزهای آینده نیز ادامه پیدا کند و تشکل‌های دانش‌آموزی و گروه‌های حامی آموزش عمومی بر ادامه فشار برای تغییر سیاست‌های آموزشی دولت تأکید کرده‌اند.

***آغاز اعتراضات معلمان ایرلند علیه کاهش قدرت خرید و تأخیر در توافق دستمزد؛ خودداری بیش از 70 هزار فرهنگی از انجام کارهای اضافی**

روز دوشنبه 5 اکتبر، معلمان مدارس ابتدایی و متوسطه ایرلند در اعتراض به تأخیر دولت در مذاکره درباره توافق جدید دستمزد بخش عمومی و کاهش قدرت خرید معلمان، اقدامات اعتراضی خود را آغاز کردند. اعضای اتحادیه‌های معلمان، از جمله سازمان ملی معلمان ایرلند (INTO) و انجمن معلمان متوسطه ایرلند (ASTI)، با خودداری از انجام ساعات کاری اضافی و برخی فعالیت‌های خارج از ساعات رسمی، وارد مرحله نخست «کار طبق قرارداد» شدند.

این اقدام در حالی آغاز شده است که توافق قبلی دستمزد بخش عمومی در پایان ماه ژوئن به پایان رسیده و اتحادیه‌ها دولت را به ناتوانی در ارائه پیشنهادی برای جبران فاصله دستمزدها با تورم و افزایش هزینه‌های زندگی متهم می‌کنند. اتحادیه ASTI اعلام کرده است که دستمزد معلمان در سال‌های اخیر از تورم عقب مانده و هدف اعتراضات، دستیابی به توافقی است که این فاصله را جبران کند.

در مرحله نخست، معلمان از انجام فعالیت‌هایی مانند نظارت بر دانش‌آموزان پیش از شروع و پس از پایان ساعات رسمی مدرسه، شرکت در برخی جلسات خارج از ساعات کاری و فعالیت‌های اضافی خودداری می‌کنند؛ با این حال روند عادی تدریس در ساعات رسمی ادامه خواهد داشت.

اتحادیه‌های معلمان و دیگر تشکل‌های بخش عمومی اعلام کرده‌اند که در صورت حل نشدن اختلاف بر سر دستمزد، این اعتراضات تشدید خواهد شد. 14 اکتبر نخستین روز اعتصاب سراسری بخش عمومی تعیین شده و برای 21 اکتبر نیز روز اعتصاب دیگری اعلام شده است.

***تجمع اعتراضی کارگران بندر چیتاگونگ بنگلادش نسبت به واگذاری ترمینال‌ها به اپراتورهای خارجی؛ تهدید به توقف فعالیت بندر**

روز دوشنبه 5 اکتبر، کارگران و تشکل‌های کارگری بندر چیتاگونگ بنگلادش با برگزاری تجمع اعتراضی مقابل ساختمان اداری بندر، خواستار لغو طرح واگذاری ترمینال‌های این بندر به اپراتورهای خارجی شدند. معترضان اعلام کردند در صورت امضای قرارداد واگذاری ترمینال کانتینری نیومورینگ (NCT)، فعالیت بندر و حتی محدوده لنگرگاه کوتوبدیا را متوقف خواهند کرد.

این تجمع پس از آن برگزار شد که کمیته امور اقتصادی کابینه بنگلادش در اول اکتبر با پیش‌نویس قرارداد 15 ساله برای واگذاری بهره‌برداری و نگهداری NCT و محوطه کانتینری وابسته به آن به یک اپراتور بین‌المللی موافقت کرد. همزمان، روند واگذاری ترمینال کانتینری چیتاگونگ (CCT) و اسکله بار عمومی (GCB) به اپراتورهای خارجی نیز در حال پیگیری است.

معترضان می‌گویند ترمینال نیومورینگ یکی از مهم‌ترین و سودآورترین تأسیسات بندر چیتاگونگ است و واگذاری بلندمدت آن می‌تواند بر درآمدهای عمومی و امنیت شغلی کارگران تأثیر بگذارد. NCT بیش از 40 درصد جابه‌جایی کانتینری بندر چیتاگونگ را انجام می‌دهد.

کمیته حفاظت از بندر چیتاگونگ اعلام کرده است که در صورت امضای قرارداد، فعالیت بندر متوقف خواهد شد. این تشکل همچنین خواستار لغو روند واگذاری ۱۵ ساله NCT، کنار گذاشتن طرح واگذاری CCT و توقف پرونده‌هایی شده است که به گفته رهبران کارگری علیه فعالان این اعتراضات تشکیل شده است.

***اعتصاب نامحدود و تجمع کارگران کارخانه «کواي کواي» تایوان در اعتراض به انتقال کارخانه؛ توافق اولیه برای پرداخت غرامت به کارگران**

روز دوشنبه 5 اکتبر، کارگران کارخانه تولید تنقلات «کوای‌کوای» در شهر جونگلی تایوان، چهارمین روز اعتصاب خود را با تجمع مقابل وزارت کار در تایپه ادامه دادند. حدود 130 عضو اتحادیه کارگران این کارخانه از 2 اکتبر در اعتراض به فروش محل کارخانه و برنامه انتقال آن، نبود توافق درباره جبران هزینه‌های جابه‌جایی و نگرانی از امنیت شغلی دست به اعتصاب زده‌اند.

اتحادیه می‌گوید انتقال کارخانه فشار بیشتری بر کارگران میانسال و سالمند وارد می‌کند؛ بسیاری از آنان سال‌ها در کارخانه‌ای نزدیک محل زندگی خود کار کرده‌اند و انتقال محل کار می‌تواند هزینه رفت‌وآمد و مشکلات خانوادگی آنان را افزایش دهد. کارگران همچنین نسبت به تضمین‌های شرکت درباره خودداری از اخراج در دو سال نخست پس از انتقال ابراز تردید کرده‌اند.

پس از تجمع کارگران مقابل وزارت کار، مذاکرات میان اتحادیه و مدیریت با حضور مقام‌های اداره کار استان تایوان از سر گرفته شد. در پایان مذاکرات، شرکت پذیرفت برای کارگرانی که به دلیل انتقال محل کار ناچار به ترک شغل شوند، علاوه بر غرامت قانونی، چهار ماه دستمزد اضافی پرداخت کند و برای کارگرانی که پس از دو سال حاضر به انتقال به محل جدید نباشند، هشت ماه دستمزد اضافی در نظر بگیرد.

اتحادیه قرار است روز سه‌شنبه 6 اکتبر درباره این پیشنهاد تصمیم‌گیری کند و در صورت تصویب، اعتصاب پایان خواهد یافت.

***ادامه پری‌شدن کارگران بر اثر حوادث کاری زیرسایه بی‌خیالی صاحب منصبان:**

1- مرگ و مصدومیت 10 کارگر در شهر رویان بر اثر سقوط بالابر؛ وخامت حال 3 کارگر مصدوم

روز دوشنبه 13 مهر، بر اثر سقوط بالابر در یک کارگاه ساختمانی واقع در شهر رویان، استان مازندران 3 کارگر خود را از دست دادند و 7 کارگر دیگر مصدوم و به بیمارستان شهرستان نور منتقل شدند. حال 3 نفر از کارگران مصدوم وخیم گزارش شده است.

2- جان باختن پدر و پسر کارگر معدن کرومیت بیدوئیه فاریاب در حادثه ریزش

در حادثه ریزش معدن کرومیت بیدوئیه فاریاب واقع در مرز این شهرستان و حاجی آباد هرمزگان پدر و پسر کارگر اهل استان اصفهان جان باختند.

3- جان باختن یک کارگر جوان در ارومیه بر اثر سقوط از ارتفاع

یک کارگر 34 ساله بنام رحمان سعیدی پدر 2 فرزند و اهل روستای باوان از توابع منطقه صومای برادوست ارومیه در استان آذربایجان غربی، حین کار در یک پروژه بیمارستانی واقع در شهر ارومیه بر اثر سقوط از ارتفاع به کف چاهک آسانسور جان خود را از دست داد.

4- بازهم تصادف سرویس رفت و آمد؛ اینبار دانشگاه ارومیه و مصدومیت 7 نفر

تصادف اتوبوس سرویس دانشگاه ارومیه با یک دستگاه وانت نیسان در جاده سرو 7 مصدوم برجا گذاشت. تمامی مصدومان به مراکز درمانی منتقل شدند.

akhbarkargari2468@gmail.com